

SYVENDE KAPITEL

Bag det skinnende lys

Aleeras ånde stod som en sky ud af hendes mund, mens hun snurrede rundet, med katanaen frem for sig. Aidan lå sammenkrøllet som en brugt klud for hendes fødder og klynkede af smerte og rædsel. Hun talte dem hurtigt. Femten vampyrer, alle stærke og fyldt af blodtørst. Femten kunne hun ikke klare. Med held kunne hun klare fire vampyrer alene, men kun hvis nogen af dem, var travlt optaget af et offer. Sidste gang der havde været for mange, havde været da hun mødte Maricea for første gang og det havde også været den nat, hvor Nigel hjalp hende fra sidefløjen. Og det var kun på grund af ham, at hun havde overlevet. Og den aften hun mødte Vlad Dracula, havde Nigel også taget sig af den vampyr hun jagede. Senere havde hun mødt den første vampyr og var fejlet i forsøget på at myrde ham. Hendes sidste mange jagter havde indeholdt fejl på fejl, og hun var endt såret og havde fået hjælp udefra. Selvom hun ikke ville indrømme det, var hendes brøders ankomst til lysningen i parken, den eneste grund til at hun stadig var i live. En lille distraktion for Vlad og hun var reddet.

Men nu var hun helt alene. Ingen kunne hjælpe hende. Nigel havde hun ikke set i en måned, hendes brødre var i den anden ende af byen og ingen mennesker havde lagt mærke til hende nede i byen. Hun var alene mod femten sultende vampyrer.

Måske var hun begyndte at blive svag, siden hun de sidste mange gange havde fået hjælp? Hendes evner indenfor kamptekniker var forældede og derfor havde hun ikke vundet, og måtte have hjælp udefra. Hun nægtede at tro på det. Hun

havde slagtet mange vampyrer de sidste par år! Hun havde bare mødt stærkere vampyrer. Maricea og Vlad var et halvt årtusind gammel og Marishka var sikkert også af en ældre årgang af vampyrer, siden hun havde en flok under sig. Dem Aleera plejede at kæmpe imod, var bare unge vampyrer, højst et århundred gammel. Og dem kunne hun klare. Desuden, nu hun tænkte over det, havde hun aldrig før mødt en erfaren vampyr, før to måneder siden. Hun måtte bare tage kampen op og kæmpe alt det hun havde lært, og fik de hende, måtte hun bare gå i døden med Aidan.

Aidan. Hun kiggede ned på ham, hans forkrøblede stilling og hæse vejtrækning. Han skulle ikke være blandet ind i dette her. Hun måtte redde ham ud af dette hav af vampyrer.

En af vampyrerne i rundkredsen, blev træt af at vente på Aleeras udfald og sprang på hende med hænderne krummet sammen i kløer og skarpe negle; munden gik op og ned som på en legetøjsrobot, og afslørede de hvide, spidse tænder. Et afskyeligt hvæs undslap munden i angrebet.

Aleera svang katanaen i et skævt udfald snittede vampyren over i to og fordi hun ikke kunne stoppe slaget, som hun havde lagt megen kraft i, fordi hun holdte sværdet i den venstre, utrænede hånd, skar det sylespidse blad sig ind gennem gipsen og ind i hendes hud. Aleera gispede af den hvidglødende smerte. Bladet sad fast i gipsen og med alle sine kræfter hev hun det frit. Hun skreg af den brændende smerte, og pressede den brækkede arm ind til kroppen; blodet flød ud af såret og farvede den hvide gips blodrød.

Vampyrerne gik amok og flere sprang på hende, trådte igennem deres døde vens aske og hen mod hende. Aleera svang sværdet så godt hun kunne. Hun nåede ikke at se fjenden falde

til jorden, før den næste angreb, men hun hørte deres dødsskrig eller når de gurglede, da blodet strømmede op gennem deres luftrør og ud af munden som en eksploderende vulkan.

Asken fløj med vinden rundt på området, gjorde den glimtende sne, askefarvet; nogle steder var den plettet af blod.

Aleera svedte som en hest, blod fra et sår i panden, var ved at gøre hende blind på det ene øje, da det dryppede ned fra øjenbrynene og ramte hendes øjenvipper. Hendes højre arm var indsmurt i varmt blod, tøjet var flænset af vampyrernes skarpe negle. Hun havde fået dræbt et par stykker, men de var stadig alt for mange mod hende og hun var allerede ved at blive træt. Hun trak vejret tungt og ånden havde en grim smag af blod i munden.

En vampyrs slag ramte hende med voldsom kraft og fik hende til at flyve bagud og ramte Aidan. De faldt sammen i en bunke og katanaen røg ud af hendes greb, og landede lidt væk fra hende. Aleera rullede af Aidan, som lå gispende i smerter, med et frisk sår i panden, skabt da hun ramte ham. Men hun havde ingen tid til at stoppe op og undskylde, for de var stadig i overhængende fare.

Hun rakte ud efter sværdet, men ramte forbi. Hun kunne høre vampyrerne hviske og hvæse omkring hende; de var i gang med at lukke sammen om byttet i en cirkel, ligesom man lukker en løkke om noget og til sidst, med et ryk, lukker den.

Aleera famlede og det igen, og fik denne gang lukket hånden om bladet. Hun bed sig selv i læben for ikke at skribe af smerte, da hendes hånd greb hårdt om sværdet, som borede sig ind i hendes håndflader. Langsomt trillede flere dråber ned af bladet. Hun skulle lige til at undersøge om det virkelig var så slemt som det følte, da hun hørte en dyb indånding bag sig.

Lynhurtigt skiftede hun greb på katanaen og i en glidende bevægelse, samtidig med at hun gik fra hug til at stå ret op, svang hun det mod den retning, lyden kom fra.

Et skrig af smerte fortalte hende at hun havde ramt plet, men en ny vampyr gik til angrib på hende, så hun kunne ikke kigge efter. Hun stak katanaen frem og spiddede en vampyr.

Vampyrerne faldt over Aleera i samlet flok. Hun forsøgte at slå dem hen, med katanaen, men de tog sig ikke af at de blev ramt, de var for vrede og blodtørstige til at opdage andet. En hånd greb fat i hendes hår og holdt med et jerngreb, hovedet stille; Aleera kunne mærke hvordan en masse hår blev revet ud med rødderne.

Med Aleera godt fastlåst, greb andre fast i hende og holdte hendes arme og ben stille. En ung, mandlig vampyr kropsvisiterede hende for andre våben, og hev de knive ud, der var gemt i hendes støvler og kastede hendes kastestjerner ud mod fabrikkens mure. Katanaen blev flået ud af hånden på hende og ligeså kastet væk, langt udenfor synsvinkel.

Et par vampyrer kom med en svag og klaskedukkeagtig Aidan, som de smed ned i sneen ved siden af Aleera. Han rørte sig ikke og satte sig ikke op. Hendes hjerte sprang et hjerteslag over. Var han død? Men så hostede han fælt, og med hænder som støtte, kom han op og sidde ved siden af Aleera.

Den mandlige vampyr visiterede hende endnu, og hun havde en stor lyst til at sparke til ham, hvis det bare ikke var at hun blev holdt fast.

”Hun er fri for våben nu,” sagde vampyren og nikkede til de andre. ”Bare slip hende.”

”Men...” indvendte en af dem der holdt hende, men blev afbrudt af den anden.

”Hvordan skal hun kunne angribe os? Og overhovedet dræbe os? Hun har ingen våben, og med en arm i gips og blødende sår, kan hun intet.”

”Har du tjekket for, om hun måske har nogle våben under gipsen?” vedblev ham der havde sat tvivl ved det.

”Hvorfor skulle jeg det? Selv hvis hun havde, ville det tage for lang tid at få dem fri. Gips er hårdt og stift for mennesker.”

”Jeg synes du skal tjekke hende for en sikkerheds skyld. Jeg ved ikke med dig, men jeg vil ikke dø,” en ny vampyr talte denne gang, en smuk kvinde med blond hår og blod i den ene side af ansigtet.

Lederen af flokken mumlede nogle eder og tog ublidt fat i Aleeras arm. Med en af de knive han fandt i Aleeras støvler, skar han gipsen op.

En slatten og misformet arm faldt ud af den. Aleera gispede af smerte og da hun tog armen i eftersyn, kunne hun ikke undertrykke et klynk, over den bunke kød og knogler den var. Der var intet spor af hendes stærke arm.

Armen var rød af blod fra såret hun fik under kampen. Selv uden blodet, ville armen være utiltalende og klam at se på. Efter hvad hun kunne se for blodet, var den gul og blålig. Den brækket knogle var kun lige begyndt at vokse sammen, og armen havde to knæk, to forskellige steder. Den var tung og følelsesløs, og hun kunne ikke længere bevæge fingrene.

”Se selv!” hvæsende vampyren og holdt den blodige gips op. ”Ingen vågen, kun en brækket arm. Synes I at vi nu er færdig med at komme med indvendinger eller skal jeg også tage tøjet af hende?”

Der kan en adspredt mumlen imod det. Vampyrerne gav tøvende slip på Aleera. Hendes ben var ikke parat til at bære på hendes vægt og hun faldt ned på jorden.

”Godt, tænkte det nok. Lad os så begynde festmåltidet!”

”Stop!”

Denne gang var det hverken en vampyr der snakkede og ej heller Aleera. Aidan løftede sit blonde hoved og så direkte ind i øjnene på lederen.

”I har ingen ret til at dræbe os eller drikke vores blod?”

”Vi har ingen ret?” gentog vampyrlederen hånligt og gik på hug foran Aidan. Aleera rejste sig op at side ved siden af ham, og stirrede rædselsslagen mellem de to. ”Hvis vi ikke har nogle retter til dette, så har din ven, vampyrjægeren der, heller ikke nogen ret til at dræbe os! Hvis vi ikke må dræbe jer, må I ikke dræbe os. Men sådan er verden ikke. Vi dræber for at overleve, i dræber for at hævne jer. Hvis man da kan finde os. Man kan sige det er en usynlig naturlov mellem de to verdener. Den uvidende verden, du indtil i dag var en del af og min og hendes verden,” sagde han og pegede på Aleera; Aidan kastede et flygtigt blik på hende. ”Den verden hvor vampyrer eksisterer. Den usynlige verden. Men hvorfor fortæller jeg dette til dig? Du dør jo snart. Men inden du gør det, kan du så lige fortælle mig hvor du helst vil bides?”

”Rend mig i...” råbte Aidan og inden han havde fuldført sætningen, havde han sparket vampyren i skridtet. Lederen sank gispende tilbage og Aidan greb fat i hans kniv. ”Aleera!”

Aleera greb kniven, da Aidan kastede den over til hende. I næste nu blev han taklet af vampyren og inden hun kunne komme til hjælp, lød der et højlydt knæk, som når en gren blev knækket.

Lederen sad med Aidan lænet op af sig, hans fingre holdt om Aidans hals, der var drejet i en unaturlig retning; det blonde hår blafrede i vinden og kærtegnede vampyrens tøj. De blå øjne stirrede tomt ud i intetheden og blod gled ud af mundvigen. Døden var allerede ved at gøre ham ligbleg og kold.

”AIDAN!” skreg Aleera og kastede sig på vampyren med kniven højt hævet.

Hurtigere end hun kunne blinke, greb kolde hænder i hende og holdt hende tilbage; en tog fat om håndleddet, pressede det tilbage, så hun måtte give slip på kniven af smerte.

Vampyrenes leder kom op at stå og holdte den døde Aidan i sin favn. Han kastede ubesværet liget væk, som vejede kroppen det samme som en fjer. Liget rullede hen af jorden og lå så stille.

”Tag for jer, hvis I vil,” sagde vampyren og tørrede noget blod væk fra kinden, Aidans blod, og slikkede det op fra håndryggen.

Alle på nær lederen og to vampyrer som holdt Aleera fastlås i en siddende position. Vampyrlederen slentrede hen mod hende, med et hånende smil om munden.

”Beklager med din ven,” sagde han og gik i hug foran hende, med armene hvilende på knæene, ”Men tænk på at du snart skal møde ham. I dødsriget. Det skulle vidst være et rart sted, men jeg har aldrig været der, så kan ikke love dig noget.”

”Din forbandede vampyr,” hvædede Aleera og kunne til sin overraskelse mærke hvordan tårerne trillede ned af kinderne på hende.

”Så, så. Græd ikke over ham der. Han fortjente dig nok ikke alligevel,” hviskede vampyren blidt på en sarkastisk måde og fjernede tårerne fra hendes kinder. ”Fodboldstjerne, populær og

med pigerne rendende efter sig. Og så faldt han for en pige, med rødder til en mand som svigtede Gud og nu skal jage vampyrer og Vlad Dracula. Dum fejltagelse, men vi kan altid trøste os med, at han ikke vil kunne lave flere i dette liv. Hvil i fred Aidan Rowbottom, altså først efter du er blevet tømt for blod.”

”Du, du kender ham.”

”Kendte. Det er datid nu, for han er død, Aleera Oradea den anden.”

Aleeras øjne blev store, da hun hørte sit navn komme over læberne på en ukendt vampyr. Hun sad ned med benene strakt ud og armene holdt i skruestik oppe over hovedet. Hun skubbede ud med benene, ville væk fra denne vampyr, men hun kom ingen veje.

”Du kender mig.”

”Selvfølgelig gør jeg det. Og jeg ved at Vlad Dracula har en dusør på dit hoved. Den lille vampyrjæger som slap væk fra ham. Det gjorde ham virkelig sur. Men jeg skal nok give dig til ham...” han studerede ligegyldigt sine negle mens han snakkede, og så hende direkte i øjnene da han fortsatte, ”... når vi har fået del i dit blod. Vi er alle meget tørstige og du vil være ligesom en kold lemonade for en ørkenvandrer, for os.”

Aleera kæmpede imod, da vampyren nærmede sig. Hun kunne se de spidse hjørnetænder da munden blev åbnet. Hun kunne mærke kulden der strømmede ud fra ham, mod sin hals og bad sin sidste bøn, da det skete.

Et klart lys flammede pludselig op og blændede hende fuldstændig. Alt var skinnende hvidt omkring hende og hun kunne intet høre, som havde lyset fjernet hendes evne til at høre. Men hun kunne stadig føle. Hun mærkede en ulidelig

smerte, da vampyrerne gav slip på hendes arme, der faldt ned langs siderne på hende, fordi hun ikke havde været forberedt og stoppet dem.

Lyset begyndte at blive svagere og hun kiggede sig omkring. Alt var stille og tyst, kun vinden susede i hendes ører. Det klare lys tonede sig langsomt ud og forsvandt så. Aleera måtte blinke et par gange, før hun kunne se noget.

Et stykke væk lå Aidan helt alene, vampyrerne forsvundet og det var vampyrerne der havde holdt hende også. Et par hivende vejtrækninger foran hende, fik hende til at se derover og hun veg bange tilbage.

Foran hende sad vampyrlederen og hev efter vejret, mens et råvildt udtryk, hærgede hans ansigt.

”Hvordan? Det kan jo ikke passe!” gispede han forbløffet.

Aleera kiggede undrende på ham og rykkede på sig. Bevægelsen fik ham til at kigge op. Han skulle til at sige noget, da hans ene side af ansigtet eksploderede i et udbrud af aske. Hans krop fulgte hurtigt efter og knap kunne hun blinke med øjnene, før en bunke af aske, lå foran hende. Hun rakte forsigtigt ud og tog noget af den varme, grå masse op i hænderne.

”Hvordan?” hviskede Aleera og kiggede rundt. Før havde hun ikke lagt mærke til det, men nu så hun hvordan der lå flere askebunker omkring Aidan og da hun kiggede bagud, var dem der havde holdt hende også forvandlet til en bunke.

”Hvad har forårsaget dette?”

Hendes tanker var omkring det mærkelig lys, hvordan det havde været som dagslys.

Pludselig blussede lyset op igen og hun rejste sig op. Med bankende hjerte, vendte hun sig våbenløs mod lyskilden.

Først kunne hun ikke se noget for lyset, men efter at have vænnet sig til det, så hun hvad det var. Vingerne var det første hun så. Store, hvide vinger, næsten som svanevinger og foldet beskyttende om kroppen. Hendes øjne gled til ansigtet og gispede. Aldrig havde hun set så smuk en mand, og hun blev helt ør, da han smilede til hende. Han trådte et skridt frem mod hende og hun trådte et tilbage. Hun ville ikke lade sig narre af skønheden, måske ville han dræbe hende.

Han lagde hovedet på skrå og så analyserende på hende.

”Din arm,” sagde han med en blød stemme, ”den ser ud til at gøre ondt. Skal jeg heale den?”

Han rakte armen frem mod hende.

Aleera stirrede forfærdet på ham. Hvem var denne mand? Og hvorfor ville han heale hendes arm?

”Hvad er du?” spurgte hun.

”Hvad tror du jeg ligner, Aleera?” spurgte han og en sitren gik igennem hende, da han udtalte hendes navn. Kendte alle til hende? ”Jeg er en engel selvfølgelig.”

”Nej, du er ej. Engle eksisterer ikke.”

”Det ville jeg ikke være så sikker på, hvis jeg var dig. Nå, men skal jeg heale den arm?”

”Nej, du skal ej! Skrid!”

”Stædig kan jeg se,” han sukkede og så smilte han et trist smil. ”Anaya ville også...”

Aleera hørte ikke mere om hvad Anaya ville eller hvem Anaya var, for nogen kaldte på hende og rystede voldsomt i hende.

Hun spærrede øjnene op med det samme og så ind i Nathaniels bekymrede øjne.

”Hvad?” mumlede hun søvndrysset.

”Du jamrede i søvne, jeg tror du havde mareridt.”

”Gjorde jeg?” gable Aleera og satte sig op.

Hun havde sovet på sofaen og nogen, sikkert Nathaniel, havde lagt et tæppe over hende. De havde sat oppe til langt over midnat og snakket om de sidste fire uger, men ikke noget om bedstefarens beslutninger. Hun havde været skuffet over at han ikke ville fortælle hende noget om det, sådan som hun havde fortalt. Det sidste hun huskede var, at de havde set en genudsendelse af et åndssvagt reality program. Så måtte hun have faldet i søvn og drømt. Folket der ikke havde lagt mærke til dem, vampyrerne, Aidans død og englen havde bare været noget fra hendes drøm. Hvilket held, for hun havde ikke brudt sig om nogen af tingene.

”Ja, det var en forfærdelig drøm.”

”Det er mareridt generelt aldrig. Men kom, vi må heller få dig ovenpå, så du kan sove i din seng, indtil du skal i skole i morgen.”

Aleera jamrede over det.

”Hvis du ikke gider, så tænk lige på mig. Jeg har jetlag og er 12 timer foran denne her tidszone.”

”Hvad er klokken?”

”Noget over fire om natten.”

”Så kan jeg nå at sove lidt flere timer inden jeg skal op.”

Aleera svang benene over sofaen og rejste sig op med tæppet omkring sig. Hun var nået hen til døren, da Nathaniel kaldte på hende. Han samlede noget op fra sofaen og vendte sig mod hende.

”Utroligt hvad de putter i sofaer nu om dage. Den er jo enorm.”

Han rakte det han holdte i sin hånd til Aleera. Hun tog rystende imod den og gned den mod fingrene, bare lige for at være sikker på at den var ægte. Og det var den. Hun holdt en stor, hvid fjer i sin hånd. En fjer fra en engel.

Gwalior.dk